

Kees van Ouwel

Kees van Ouwel, een echte Amsterdammer, werd in 1953 geboren in west. Hij groeide op in een huis vol vrouwen.

‘Ik woonde met mijn moeder, oma, overgrootmoeder, tante en zus. Zonder vader. Dat heeft me gevormd. Misschien heb ik daarom altijd beter overweg gekund met vrouwen dan met mannen.’

Heb je je vader nooit gekend?

‘Nee. Mijn ouders zijn gescheiden toen ik acht maanden oud was. Ik heb hem één keer gezien toen ik acht was. Hij kwam op bezoek, wilde mijn moeder terug. Een dag later stond zijn toenmalige vrouw op de stoep. Daarna heb ik hem nooit meer gezien.’

Hoe ging het op school?

‘Ik ging naar de lagere school in de Orteliusstraat en daarna naar de MULO in Slotervaart. Ik was geen geweldige leerling. Ik stond vaker op het schoolplein papiertjes te prikken – weer straf – dan dat ik in de klas zat. En na school had ik het drukker met mijn vriendje Henkie dan met huiswerk. Henkie wilde naar de ambachtsschool. Dat wilde ik ook. Om vliegtuigtechnicus te worden, maar ik werd uiteindelijk op mijn veertiende van school gestuurd.’

En toen?

‘Mijn moeder zei dat ik moest werken als ik niet wilde leren. Ik begon in de postkamer bij de IDM (Industriële Disconto Maatschappij, onderdeel van de ABN), waar ik op de postkamer inpakwerk deed voor tweehonderd gulden per maand. Het was geen spannende baan, maar ik moest toch iets.’

Daarna kwamen er andere banen. ‘Zo heb ik onder andere als typist gewerkt via Tempo-Team. Op mijn zestiende ging ik naar de avond-MULO bij Knorringa en maakte die ook af. Moest wel een jaar overdoen, omdat ik in een band zong. Niet dat ik kon zingen, maar het was een geweldige tijd. Maar vaak laat thuis he? Dat ging niet zo goed samen met studeren.’

Toch is het allemaal goed gekomen. Kees haalde alle diploma’s voor wat vliegt, rijdt en vaart en werd piloot. Hoe ging dat allemaal?

‘Ik had in dienst mijn groot rijbewijs gehaald. Toen ik eruit kwam ben ik op een touringcar gaan rijden. Vond ik wel leuk. Op een gegeven moment nam een vriend me mee op een proefvlucht in een 2-motorig kistje. En toen dacht ik bij mezelf, dat kan ik ook. Ik verkocht mijn auto om vlieglessen te kunnen betalen. Sloot ook een lening af bij de bank. Het was een dure onderneming, maar ik werkte ondertussen op de stadsbus en organiseerde rondvluchten om het te kunnen bekostigen. De touringcar viel niet te

combineren met de avondschool. Later vloog ik zelfs in Texas en Canada om de uren te maken die nodig waren voor een beroepsbrevet, dat ik uiteindelijk haalde.'

En toen begon je carrière in de luchtvaart?

'Ja, na een tijdje kon ik als copiloot bij Transavia beginnen. Na drie jaar werd ik gezagvoerder. Ik heb zowel vrachtluchten als kleine kisten bestuurd en grote passagiersvluchten over de hele wereld gevlogen. Ik heb Ajaxspelers vervoerd. En het Nederlands Elftal. Een afwisselend en soms ook avontuurlijk leven. Spannend. Dynamisch. En dan het gevoel dat je hebt als je boven de wolken hebt, waar de zon altijd schijnt. Meditatief bijna.

Ik heb vernomen van mensen die jou goed kennen, dat je ontzettend vaak dingen vergeet en zelfs een keer bij het inladen van de golftassen je portemonnaie en sleutels op het dak gelegd had van de auto. Klopt dat?

'Is waar, ik vergeet veel.'

Maar hoe kan zo'n vergeetal in godsnaam een vliegtuig besturen?

Kees kijkt mij glazig aan en denkt diep na. En opeens weet hij het: 'Procedures. Procedures!'

Had je ook nog een sociaal leven?

'Het constant onderweg zijn maakte het moeilijk om een relatie te onderhouden. Ik ben pas op mijn 45e getrouwd, maar het huwelijk heeft maar drie jaar standgehouden. Heb er wel een paar mooie kinderen en kleinkinderen aan overgehouden. Met mijn huidige vriendin, een Braziliaanse, gaat het goed. We zijn samen een cateringbedrijfje begonnen. Kleinschalig maar erg leuk.'

Hoewel je met pensioen bent, zit je nog steeds op de bus en in de tram in Amsterdam. Waarom?

'Ik ben graag bezig. Het is ook een leuke club, het GVB. Omdat ik ook piloot ben, ben ik Popi Jopie. Een collega van mij stopte eens midden op de Admiraal de Ruijterweg om mij door zijn raampje 'He Keesie, hoe gaat het in de lucht?' toe te roepen.'

En hoe belangrijk is bridgen voor je?

'Niet erg. Maar ik doe het graag. Mooi spel, gezellige club.'

